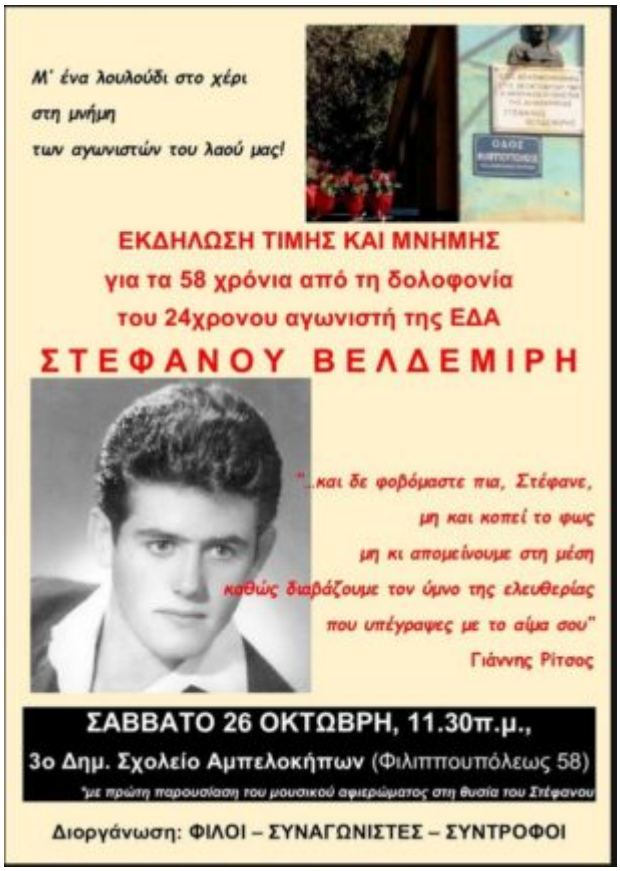
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Εκδήλωση Τιμής και Μνήμης του Στέφανου Βελδεμίρη -Τιμάμε τους αγωνιστές του λαού μας, συνεχίζουμε τον αγώνα τους!

58 χρόνια συμπληρώνονται σε λίγες μέρες από τις **26 Οκτώβρη του 1961** και την εν ψυχρώ δολοφονία του 24χρονου αγωνιστή της Αριστεράς, Στέφανου Βελδεμίρη, από το χέρι του αστυνομικού Σπ. Φιλίππου, έξω από το σημερινό 3ο Δημοτ. Σχολείο Αμπελοκήπων.

Η **"ΑΝΥΠΑΚΟΗ στις γειτονιές των Αμπελοκήπων και της Μενεμένης"** συμμετέχει και φέτος και καλεί τους κατοίκους του Δήμου μας κι όλης της πόλης στην Εκδήλωση Τιμής και Μνήμης του λαϊκού αγωνιστή, που οργανώνεται το **Σάββατο 26 Οκτώβρη 2019, στις 11.30π.μ., στο 3ο Δημ. Σχ. Αμπ/πων.** Στην εκδήλωση θα παρουσιαστεί για πρώτη φορά η μελοποίηση του αφιερωμένου στη θυσία του Στέφανου έργου του Γ. Ρίτσου και άλλων ποιητών.

Με ένα λουλούδι στο χέρι, μια σκέψη, μια υπόσχεση, τιμάμε τους αγωνιστές του λαού μας, τους αγώνες για μια άλλη κοινωνία!

[Παρακάτω αναδημοσιεύερται ένα κείμενο που γράφτηκε με αφορμή τη συμπλήρωση το 2011 πενήντα χρόνων από τη δολοφονία και είχε δημοσιευτεί τότε στην τοπική εφημερίδα **“ΚΑΤΟΙΚΟΣ”,** για να αναδείξει το “ξεχασμένο” ακόμη κι από την επίσημη αριστερά ιστορικό γεγονός, να απαιτήσει την πρέπουσα τιμή στον λαϊκό αγωνιστή]

Επτάλοφος – Εκλογές 1961: Τότε που η ζωή ενός 24χρονου κόστιζε δυο χρόνια φυλακή

Μόρφης Στεφούδης – Ηλίας Ν. Σμήλιος

Στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της Ελλάδας και ιδιαίτερα στις μαύρες σελίδες της, οι Αμπελόκηποι είναι γνωστοί ως ο τόπος καταγωγής του **Γιάννη Χαλκίδη,** του νεαρού Επταλοφίτη που οι βασανιστές της χούντας δολοφόνησαν εν ψυχρώ το 1967. Αυτό που πολύ λίγοι γνωρίζουν είναι ότι μερικά χρόνια πριν, στη γειτονιά μας, άλλος ένας νέος άνθρωπος, **ο Στέφανος Βελδεμίρης,** πλήρωσε τους αγώνες και τις ιδέες του με τη ζωή του.

Ο **Στέφανος Βελδεμίρης** γεννήθηκε το 1937 στις Συκιές της Θεσ/νίκης κι από τα εφηβικά του ακόμη χρόνια οργανώθηκε στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (Ε.Δ.Α.) κι ανέπτυξε σημαντική πολιτική δράση. Σπούδασε ηλεκτρολόγος στη γνωστή τεχνική σχολή εκείνης της εποχής, τον Ευκλείδη, ενώ οι σπουδές του στη Σχολή Τεχνικών του Ναυτικού διακόπηκαν αναγκαστικά στον τρίτο χρόνο, όταν απολύθηκε λόγω των πολιτικών του φρονημάτων. Σημαντικότατη δράση ανέπτυξε και κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας στον Κολινδρό Πιερίας, διεκδικώντας την κατάργηση των στρατοπέδων εργασίας (γνωστότερων ως «ταγμάτων ανεπιθυμήτων», στα πιο πρόσφατα χρόνια), όπου το καθεστώς συγκέντρωνε τους αριστερούς φαντάρους.

Στην Ελλάδα, το φθινόπωρο του 1961, το κατ’ επίφαση μόνο δημοκρατικό καθεστώς ετοιμαζόταν για τις εκλογές της 29ης Οκτώβρη. Το ζητούμενο δεν ήταν απλά η ανάδειξη ως πρώτου κόμματος της **Ε.Ρ.Ε.**, που υπό την ηγεσία του Κων/νου Καραμανλή (του πρεσβύτερου) είχε την υποστήριξη των κυρίαρχων στη χώρα (μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας και την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού στον Εμφύλιο, το 1949) Αμερικάνων και συγκέντρωνε στους κόλπους του το σύνολο των ακραία συντηρητικών Ελλήνων και των συνεργατών των Γερμανών στην Κατοχή, δοσίλογων και ταγματασφαλιτών.

Το δεύτερο αλλά εξίσου σημαντικό ζητούμενο ήταν η μεγαλύτερη δυνατή συρρίκνωση έως εξαφάνιση από το πολιτικό σκηνικό της αριστεράς και του εκλογικού της συνδυασμού, του Πανδημοκρατικού Αγροτικού Μετώπου Ελλάδας (Π.Α.Μ.Ε.). Ήταν άλλωστε πρόσφατες οι

μνήμες από τις εκλογές του 1958, όταν η αριστερά συγκέντρωσε το **24,42%**, εξέλεξε **79** βουλευτές και σε συνδυασμό με την πολυδιάσπαση του δεύτερου πυλώνα του αστικού καθεστώτος, των κεντρώων, είχε αναδειχθεί **δεύτερη δύναμη στις εκλογές και αξιωματική αντιπολίτευση στη Βουλή.**

Έτσι τον Οκτώβρη του 1961 οι Αμερικάνοι και οι ντόπιοι εντολοδόχοι τους «θέλαν να κερδίσουν τις εκλογές και χρησιμοποίησαν, εκτός από τη νοθεία και τη βία μέχρι τα τελευταία της όρια», όπως πολύ εύστοχα λέει σε μια συνέντευξή του, αρκετά χρόνια μετά, ο πατέρας του Στέφανου Βελδελμίρη, Σίμος.

Γιατί οι εκλογές του 1961 μπορεί να έμειναν στην ιστορία ως «εκλογές βίας και νοθείας», στις οποίες «ψήφισαν ακόμη και τα δέντρα και οι νεκροί. Και ψήφισαν όλοι Καραμανλή!». Μια τέτοια όμως ερμηνεία του χαρακτηρισμού των εκλογών ως «βίας και νοθείας» αναφέρεται κυρίως στο δεύτερο όρο και απαντά στο αίτημα εκδημοκρατισμού του ελληνικού πολιτικού συστήματος, εντός πάντα των τεθέντων ορίων, χωρίς δηλαδή να αμφισβητείται η θέση της Ελλάδας στο διεθνές status quo. Έτσι το σύστημα αναδεικνύει τη νοθεία και τις (δίκαιες) διαμαρτυρίες των κεντρώων, που υπό την ηγεσία του Γεωργίου Παπανδρέου (του πρεσβύτερου, επίσης) ανέμεναν να κερδίσουν τις εκλογές αλλά αφήνει στην αφάνεια την απερίγραπτη βία που γνώρισαν οι απόκληροι του πολιτικού συστήματος, οι αριστεροί. Στερημένοι έτσι κι αλλιώς από κάθε δικαίωμα στην καθημερινή ζωή της ελληνικής κοινωνίας εκείνης της εποχής, στις συγκεκριμένες εκλογές είχαν να αντιμετωπίσουν και την απροκάλυπτη βία του κράτους: οπλισμένες ομάδες αστυνομικών και τραμπούκων πρώην δοσίλογων και ταγματασφαλιτών απαγόρευαν τη διανομή του υλικού του Πανδημοκρατικού Αγροτικού Μετώπου Ελλάδας, διέλυαν τις συγκεντρώσεις του, απειλούσαν και ξυλοκοπούσαν άγρια τους οπαδούς του, έφτασαν μέχρι την **εν ψυχρώ δολοφονία δύο νέων ανθρώπων του, του στρατιώτη Διονύση Κερπινιώτη από την Πάτρα και του 24χρονου Θεσσαλονικιού Στέφανου Βελδεμίρη, στην Επτάλοφο.**

Ο Στέφανος, ως ηλεκτρολόγος, ήταν υπεύθυνος για τη λειτουργία των μικροφωνικών εγκαταστάσεων στις προεκλογικές συγκεντρώσεις του Πανδημοκρατικού Αγροτικού Μετώπου Ελλάδας.

Στις 26 Οκτωβρίου, αφού τέλειωσε τις υποχρεώσεις του στην προεκλογική συγκέντρωση των Σερρών, επέστρεψε στη Θεσ/νίκη και προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει το φίλο και σύντροφό του στη Γραμματεία της νεολαίας της Ε.Δ.Α. **Μόρφη Στεφούδη,** που ήταν υπεύθυνος για το μοίρασμα του προεκλογικού υλικού. Αργά το βράδυ, με ένα ταξί, πετούσαν τις προκηρύξεις στους δρόμους των δυτικών συνοικιών της Θεσ/νίκης.

Τα τελευταία πακέτα προκηρύξεων πετάχτηκαν στην πλατεία Επταλόφου, τη Μεγ. Αλεξάνδρου και τον αραιοκατοικημένο τότε χωματόδρομο της Φιλιππουπόλεως που εκείνες τις μέρες σκαβόταν για να ασφαλτοστρωθεί. Ίσως αυτό το τελευταίο γεγονός να ήταν καταλυτικό, αφού το ταξί δεν μπορούσε να αναπτύξει ταχύτητα και στη γωνία των οδών Φιλιππουπόλεως και Πέραν (δίπλα στην είσοδο του σημερινού 3ου Δημοτ. Σχολείου Αμπ/πων) ο **χωροφύλακας Σπυρίδων Φιλίππου** βρήκε την ευκαιρία να πυροβολήσει πέντε φορές εναντίον των δύο νεαρών επιβατών του ταξί. Δύο από τις σφαίρες τραυμάτισαν θανάσιμα στο κεφάλι το νεαρό Ε.Δ.Α.ίτη που παρά τις προσπάθειες των γιατρών εξέπνευσε την επόμενη μέρα στο νοσοκομείο Άγιος Δημήτριος.

Η κηδεία του νεαρού παλικαριού, παρά την απαγόρευση της αστυνομίας, μετατράπηκε σε ένα συλλαλητήριο χιλιάδων ανθρώπων που δεν μπορούσαν να κρύψουν την οργή τους, δε δέχονταν να χαλιναγωγήσουν τη διάθεσή τους για αγώνα, για ελευθερία, δημοκρατία, για μια καλύτερη ζωή στον τόπο τους. Όμως το καθεστώς πέτυχε το σκοπό του: η τρομοκρατία και η βία στον ακρότατο βαθμό της περιόρισαν το Πατριωτικό Μέτωπο σε ένα χαμηλό ποσοστό (**14,62%**) και την τρίτη θέση των εκλογών.

Και το έγκλημα συνεχίστηκε. Παρ’ ότι ο δολοφόνος αποκαλύφθηκε άμεσα, παραδόθηκε και ομολόγησε, το καθεστώς φρόντισε να μείνει στην ουσία ατιμώρητος. Συγκεκριμένα και παρά την ύπαρξη αρκετών μαρτύρων που βεβαίωναν ότι **ο Φιλίππου γνώριζε τους δυο επιβαίνοντες του ταξί,** ο ίδιος ισχυρίστηκε (με τη συνηγορία και κάποιων συναδέλφων του) ότι πυροβόλησε γιατί θεώρησε ότι οι επιβαίνοντες ήταν λαθρέμποροι χασίς.

Ισχυρίστηκε ακόμη ότι πυροβόλησε τα λάστιχα του αυτοκινήτου για να το σταματήσει ενώ οι «εμπειρογνώμονες» αξιωματικοί του στρατού πρόβαλαν –και το δικαστήριο τελικά αποδέχτηκε– την πιθανότητα οι σφαίρες του να αποστρακίστηκαν (εξοστρακίστηκαν) και κατ’ αυτό τον τρόπο να πέτυχαν το Βελδεμίρη. Σε συνδυασμό δε με την «αγιογραφία» της προσωπικής ζωής και επαγγελματικής δράσης του κατηγορουμένου και την απαγόρευση κατάθεσης κάποιων σημαντικών μαρτύρων, το δικαστήριο καταδίκασε τον Φιλίππου για «φόνο εξ’ αμελείας» σε τέσσερα χρόνια φυλάκιση! Εκτίοντας δε την ποινή του στις αγροτικές φυλακές τιμωρήθηκε **τελικά με 2 χρόνια φυλακή!!!** Αυτό ήταν το κόστος της ζωής ενός νέου ανθρώπου, που έκανε το «λάθος» να είναι αριστερός, να αγωνίζεται για τις ιδέες του, για το δικαίωμα όλων των ανθρώπων σε μια καλύτερη ζωή…

Και μετά; Μετά ήρθε η λήθη… Μια έρευνα 15 χρόνια αργότερα από μια εφημερίδα του αστικού λεγόμενου τύπου και κάποιες αναφορές της μισής γραμμής σε κείμενα εφημερίδων της επίσημης αριστεράς, που καταντούν την ιστορία του λαϊκού μας κινήματος

προσκλητήριο νεκρών, που δεν αναδεικνύουν και πολύ περισσότερο δεν προωθούν τη συνέχεια και δικαίωση των αγώνων τους.

Όσο για τους σημερινούς Αμπελόκηπους των 70 χιλιάδων ανθρώπων, είναι ζήτημα αν στους χιλιάδες ανθρώπους που καθημερινά περνούν τη γωνία Φιλιππουπόλεως και Πέραν υπάρχουν κάποιοι, μετρημένοι έστω και στα δάχτυλα, που γνωρίζουν τι συνέβη πριν 49 χρόνια στο σημείο αυτό. Κι είναι ευθύνη όλων όσων θέλουμε να λεγόμαστε αριστεροί και δημοκράτες και κυρίως των παρατάξεων και δημάρχων της αριστεράς που πέρασαν απ' αυτό το Δήμο το ότι δεν υπάρχει ούτε μια αναμνηστική πλάκα που να θυμίζει το θλιβερό παρελθόν για να φωτίσει το μέλλον!*

Με τη συμπλήρωση το 2011 πενήντα χρόνων από τη δολοφονία του Στέφανου Βελδεμίρη μήπως έφτασε ο καιρός να διορθώσουμε το λάθος;

Όχι απλά γιατί αισθανόμαστε την ανάγκη ενός ακόμη μνημόσυνου για έναν ακόμη από τους τόσους νεκρούς που έδωσε αυτός ο τόπος στον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση της ζωής μας.

Αλλά γιατί η ιστορία εκδικείται αυτούς που την ξεχνούν ή επιτρέπουν την παραχάραξή της, εξισώνοντας θύτες και θύματα ή ανταλλάσσοντας τους ρόλους τους. Κι επαναλαμβάνεται ...αλλά τη δεύτερη φορά ως φάρσα!

* Όταν γράφτηκε αυτό το κείμενο δεν είχε αναρτηθεί ακόμη η αναμνηστική πλάκα που υπάρχει σήμερα στο σημείο της δολοφονίας, για την ανάρτηση της οποίας υπάρχει ομόφωνη απόφαση του Δημοτ. Συμβουλίου Αμπελοκήπων-Μενεμένης, μετά από μακρόχρονη προσπάθεια του συντρόφου και συνεπιβάτη του Στέφανου στο μοιραίο ταξί Μόρφη Στεφούδη.

Πηγή: anipakoi.blogspot.com

[Σημείωση Παντιέρας: Μπορείτε να δείτε περισσότερα για τον αγωνιστή Στέφανο Βελδεμίρη εδώ: Βιβλιοπαρουσίαση και εκδήλωση τιμής για τον Μόρφη Στεφούδη στο ΙΛΙΟΝ Plus]